

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇ ဌာပနာ၊ ဝဇ္ဇ ဌာပနာ

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/maharsarpaypublishing
www.maharsarpay.com

ထုတ်ဝေခြင်း	ပထမအကြိမ်
	ဇွန်လ၊ ၂၀၂၅ ခုနှစ်
စောင်ရေ	၅၀၀
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ	မိုးသိမ်းခို
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်သိန်းသူစိုး (၀၁၂၈၅)
ပုံနှိပ်သူ	ဦးဝင်းဝင်းဝင်း(နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆ အမှတ်-၁၉၄-၁၉၆၊ ၃၉-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
စာစီ ၊ စာစစ်	ညိုမာဆတ် ၊ ဟိန်းဆက်သွင်
စာအုပ်ချုပ်	ကိုမဲ (ငွေအိမ်စည်စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း) ၀၉၂၆၄၅၆၅၆၅၇
ဖြန့်ချိရေး	မဟာစာပေ အမှတ်-၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ သာယာဝတီမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့ စုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၃၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၃၄
တန်ဖိုး	၇၀၀၀ ကျပ်

လင်းခန့်

မျောက်နှင့်ငှက် ၊ လင်းခန့်

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၅

စာ ၁၃၆ ၊ ၂၀.၅ × ၁၂.၅ စင်တီ

(၁) မျောက်နှင့်ငှက်

ပျောက် နှင့် ငှက်

လင်းခန့် (မြန်မာပြန်)

THE MONKEY BY

STEPHEN KING

THE BIRDS BY

Daphne du Maurier

မောက် The Monkey

Stephen King

မိတ်ဆက်

စတီဖင်ကင်းကို ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၂၁ ရက်နေ့တွင် အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ မိန်းပြည်နယ်၊ ပေါ့တ်လန်းမြို့မှာ မွေးသည်။ သည်းထိတ်ရင်ဖိုနှင့် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ဇာတ်လမ်းများ ရေးသားရာတွင် နာမည်ကြီးလှသဖြင့် ‘သည်းထိတ်ရင်ဖိုဘုရင်’ ဟု တင်စားကြ၏။ စာပေဆုများစွာ ရရှိထားသလို သူ၏ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည် အမြောက်အမြားကို ယခုထိ ရုပ်ရှင်၊ တီဗီဇာတ်လမ်းတွဲ၊ ရုပ်ပြ စသဖြင့် အမျိုးမျိုး အသက်သွင်းနေကြဆဲ ဖြစ်သည်။ ဤဝတ္ထုတိုကို ၁၉၈၀ ခုနှစ်တွင် Gallery magazine ၌ စတင်ဖော်ပြခဲ့ပြီး ၁၉၈၂ ခုနှစ်တွင် British Fantasy Award မှာ အကောင်းဆုံးဝတ္ထုတိုအဖြစ် ဆန်ခါတင်ခဲ့၏။ ၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေသော Skeleton Crew ဝတ္ထုတိုစာအုပ်ထဲတွင် ထည့်သွင်းခဲ့သည်။ ယခင်ကလည်း ယင်းဝတ္ထုတိုစာအုပ်မှ The Mist ကို မြူအမည်ဖြင့် ထုတ်ဝေခဲ့ဖူးသည်။ နာမည်ကျော်ဇာတ်လမ်းတွဲ Supernatural ၏ Home အမည်ရှိ episode 9 တွင်လည်း ဤဇာတ်လမ်းပါ လင်းကွင်းတီးသော မောက်ရုပ်ကို ထည့်သွင်းရိုက်ကူးဖူးသည်။ ဤဝတ္ထုကို The Monkey အမည်ဖြင့်ပင် ဒါရိုက်တာ အော့ဇ်ပါကင်းဇိက ရိုက်ကူး၍ ၂၀၂၅ ခုနှစ်တွင် ရုံတင်မည်ဟု ကြေညာထားသည်။

အခန်း (၁)

ထပ်ခိုးတံစက်မြိတ်အောက်တစ်နေရာမှာ ဟိုးနောက်ဆုံးအထိ တွန်းထည့်ထားသော မှိုတက်နေသည့် Ralston-Purina တံဆိပ်နှင့် ကတ်ထူပုံးတစ်လုံးထဲမှ ထိုအရာကို သားဖြစ်သူ ဒန်နီက ဆွဲထုတ်လိုက်တာ မြင်လိုက်ရချိန်မှာ ဟဲလ်ရှဲလ်ဘန်းတစ်ယောက် လန့်ဖျပ်၍ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ အော်ဟစ်လိုက်မိတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ ထွက်ကျလာတော့မည့် စကားလုံးနှင့် ခံစားချက်တွေကို ဖိနှိပ်သည့်အနေဖြင့် လက်သီးဆုပ်ကို ပါးစပ်ထဲ ကောက်ထည့်လိုက်ပြီးမှ ဟမ်းခနဲ ချောင်းဆိုးဟန် ပြုလိုက်သည်။ ဒါကို တာရီနှင့် ဒန်းနုစွတို့ သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး သတိမထားမိသော်လည်း ပီတာကတော့ ဘေးဘီကို စူးစမ်းသလို တစ်ချက်ကြည့်သည်။

ဒန်းနုစွက

“ဟေ့ဂွင့်” ဟု လေးလေးစားစား ပြောသည်။

ဟဲလ်ကိုယ်တိုင်တောင် ဒီကောင့်ဆီက ကြားရခဲ့သော လေသံမျိုး။

ဒန်းနုစွက ဆယ့်နှစ်နှစ် ရှိပြီ။

ပီတာက

“အဲဒါ ဘာလဲ” ဟု ဆိုကာ ဖအေကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး

အစ်ကိုဖြစ်သူ ရှာတွေ့လာသော အရာဆီ အကြည့်ပြန်ရောက်သွားကာ
“အဲဒါ ဘာလဲ ဖေဖေ”

ဒန်းနုစွက

“မျောက်ပေါ့ကွ၊ ချီးဘရိန်းရ၊ မင်း အရင်က မျောက်ကို တစ်ခါမှ
မမြင်ဖူးဘူးလား”

တာရီက

“ကိုယ့်ညီလေးကို ချီးဘရိန်းလို့ မခေါ်နဲ့လေ” ဟု ပါးစပ်က
သူ့အလိုလို ပြောထွက်သွားသော်လည်း လူကတော့ ကန့်လန့်ကာတွေ
ထည့်ထားသော ပုံးကို လျှောက်မွှေနေသည်။

သို့သော် ကန့်လန့်ကာတွေက ဖားဥစွဲပြီး ချောက်ချိုကျို ဖြစ်နေ
သောကြောင့် “အာ” ဟု ရေရွတ်ကာ ခပ်မြန်မြန် လွှတ်ချလိုက်၏။

ကိုးနှစ်အရွယ် ပီတာက

“သား အဲဒါ ယူလို့ ရမလား ဖေဖေ”

ဒန်းနုစွက

“မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ငါ ရှာတွေ့တာလေ” ဟု ထအော်
သည်။

တာရီက

“တော်ပါတော့ သားတို့ရယ်၊ ခေါင်းကိုက်လာပြီ”

ဟဲလ်ကတော့ သူတို့ပြောတာတွေ တစ်လုံးမျှ မကြား။ အကြီး
ကောင် လက်ထဲမှာ အရောင်တလက်လက် တောက်နေသော မျောက်ရုပ်က
ဟိုတုန်းကလို အပြုံးမျိုးနှင့် သူ့ကို တရင်းတနှီး စပ်ဖြူ လုပ်နေသည်။
ချာတိတ်ဘဝက အိပ်မက်ဆိုးများ မက်သည်အထိ သူ့အား ခြောက်လှန့်ခဲ့
ဖူးသော အပြုံးနှင့် တစ်ထေရာတည်း။

အပြင်မှာ အေးစက်စက် လေပြင်းတစ်ချက် တိုက်သွားသဖြင့်
သံချေးတက်နေသော ရေတံလျှောက်ဆီမှ မြည်သံအရှည်ကြီးတစ်ချက် ရှိခန့်
ထွက်လာ၏။ ပီတာက သံချောင်းထိပ်ဖျားတွေ ပြုလုပ်နေသော စုတ်တီး
စုတ်ပြတ် ထပ်ခိုးခေါင်မိုးဆီ မသက်မသာ မျက်စိကစားရင်း ဖအေနား
ကပ်လာသည်။

မြည်သံအရှည်ကြီး ဆုံးသွားတော့မှ ပီတာက

“အဲဒါ ဘာလဲ ဖေဖေ”

ဟဲလ်က မျောက်ရုပ်ဆီမှ အကြည့်ကို မလွှဲဘဲ
“လေတိုက်တာပါ”

တစ်လုံးတည်းသော အကာအကွယ်မဲ့ မီးလုံး၏ မှိန်တိန်တိန်
အလင်းရောင်ထဲမှာ ဝိုင်းမနေဘဲ လခြမ်းလို ကွေးတေးတေး မြင်ရသည့်
ကြေးလင်းကွင်းနှစ်ချပ်က လှုပ်ရှားမှု မရှိ၊ ငြိမ်သက်နေ၏။ လင်းကွင်း
တစ်ချပ်နှင့် တစ်ချပ်က တစ်ပေလောက်တော့ ကွာလိမ့်မည်။

ဟဲလ်က ဆက်၍

“လေက ချွန်လို့ ရပေမဲ့ တီးလုံးသံတော့ ထွက်မှာ မဟုတ်ဘူး”
ဟု နှုတ်က အလိုလို ထွက်သွားပြီးမှ ထိုစကားကို အန်ကယ်ဝေလ်
ပြောတတ်မှန်း သတိရသွားပြီး ဖြန်းခနဲ ကြက်သီးထသွားသည်။

သံရှည်တစ်ချက် ထပ်ထွက်လာပြန်၏။ ခရစ္စတယ်ရေကန်မှာ
တိုက်သော လေသည် ဆွဲဆွဲငင်ငင် အော်မြည်သုတ်ချီပြီးမှ ရေတံလျှောက်
ထဲမှာ လှိုင်းထန်ရိုက်ခတ်၏။ အောက်တိုဘာလေအေးအေးလေးတွေ ဟဲလ်
မျက်နှာတည့်တည့် လာတိုးသည်။

ဘုရားရေ၊ ဒီနေရာဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်သုံးဆယ်ကို ပြန်ရောက်
သွားသလိုမျိုး ဟုတ်ဖို့ထိမြို့က အိမ်နောက်ခန်းနဲ့ တော်တော်တူပါလား။
အဲဒီအကြောင်း မတွေ့ရဘူးလေ။

သို့သော် လောလောဆယ် သူ တွေးမိတာတော့ ထိုအကြောင်းသာ
ဖြစ်သည်။

ငါ့တုန်းကလည်း အိမ်နောက်ခန်းမှာ အဲဒီမျောက်မသားကို အဲဒီပုံ
ထဲကပဲ ရှာတွေ့ခဲ့တာ။

တံစက်မြိတ်အမိုးက မတ်စောက်လှသဖြင့် တာရီက တိုလီမိုလီများ
နှင့် ပြည့်နေသော သစ်သားသေတ္တာတစ်လုံးကို မပြီး ဘဲများ သွားသလို
ကားတားကားတားနှင့် ရွှေ့သည်။

ပီတာက ဟဲလ်၏ လက်ကို ဆွဲကာ

“သား မကြိုက်ဘူး၊ ဟိုဥစ္စာကို ဒန်းနစ္စ လိုချင်ရင် ယူပါလေ့စေ၊
သွားကြမယ်လေ ဖေဖေ”

ဒန်းနစ္စက

“သရဲရှိမှာ ကြောက်လို့လား၊ စကြောက်လေး”

တာရီက ဟိုငေးဒီငေးနှင့် ပါးလှုပ်သော တရုတ်ကွက်ခွက်လေး

တစ်လုံးကို ကောက်ကိုင်၍

“ဒန်းနစ္စရေ၊ တော်တော့နော်၊ ဒါလေး ကောင်းသားပဲ၊ ဒီဟာ”
ဟု ဆိုလိုက်စဉ် မျောက်၏ ကျောကုန်းက သံပတ်ပေးသည့် သော့ကို
ဒန်းနစ္စတွေ့သွားတာ ဟဲလ် မြင်ရလျှင် ရုတ်တရက် အကြီးအကျယ် ထိတ်
လန့်သွားသည်။

“မလုပ်နဲ့”

သူ့လေသံက ထင်တာထက် ပိုပြတ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဘာလုပ်
မိမှန်း မသိလိုက်ခင်မှာပင် ဟဲလ်က မျောက်ကို ဒန်းနစ္စ လက်ထဲမှ ဆတ်ခနဲ
ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။ ဒန်းနစ္စက လန့်ဖျပ်ပြီး သူ့ကို ကြောင်ကြည့်နေ၏။
တာရီလည်း သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်သလို ပီတာကတော့ မော့ကြည့်ရ
ရှာ၏။ သူတို့အားလုံး ခဏလောက် တိတ်သွားကြသည်။ လေချွန်သံ
ထပ်ပေါ်လာ၏။ ဤတစ်ခေါက်တွင် လေသည် စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ ဖိတ်ခေါ်
သလိုမျိုး အသံက ခပ်အုပ်အုပ်သာ ထွက်လာ၏။

ဟဲလ်က

“ဟို၊ ကျိုးပဲ့နေသလားလို့”

၎င်းက လင်းကွင်းတီးချင်စိတ် မရှိလျှင် ကျိုးပဲ့နေတတ်သည်
မဟုတ်လား။

ဒန်းနစ္စက

“အင်းပါ၊ ဆောင့်ဆွဲဖို့တော့ မလိုပါဘူး”

“တော်စမ်း ဒန်းနစ္စ”

ဒန်းနစ္စက မျက်လုံးလေး ပေကလပ် ပေကလပ်နှင့် ခဏလောက်
စိတ်ခုသွားပုံ ရသည်။ သူ့ကို ဖအေက မငေါက်တာ ကြာလှပြီ။ ပြီးခဲ့သော
နှစ်နှစ်က ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်ရှိ National Aerodyne မှာ အလုပ်
ပြုတ်ပြီး တက္ကဆက်ပြည်နယ်သို့ ပြောင်းလာသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံး
ဒီလေသံနှင့် မပြောခဲ့။ ဒန်းနစ္စက အတိုက်အခံ မပြောတော့ဘဲ ကတ်ထူပုံးထဲ
ပြန်နှိုက်သည်။ သို့သော် ကျန်တာတွေက စပရိန်ပျက်၍ တစ်စစ ဖြစ်နေ
သော အရပ်အကျိုးအပွဲများသာ ဖြစ်သောကြောင့် သုံးစားလို့ မရသည့်
အမှိုက်တွေချည်းသာ။

လေတိုက်သံက ခုနကထက် ပို၍ကျယ်လာပြီး လေချွန်သံထက်
အော်ရယ်သံနှင့် ပိုတူ၏။ အမိုးအောက်ထပ်ခိုးကလည်း ခြေသံလိုလို ဘာလိုလို

တကျိကျိ မြည်သံတွေ တိုးတိုးသက်သာ ထွက်လာသည်။

ဝိတာက အဖေဖြစ်သူ ကြားသာရုံ လေသံနှင့်

“သွားကြရအောင်ပါ ဖေဖေရယ်”

“အေး၊ အေး၊ တာရီရေ သွားကြမယ်လေ”

“ဒီဟာတွေ ကြည့်လို့တောင် မပြီးသေး”

“သွားမယ်လို့ ကိုယ် ပြောနေတယ်လေ”

ဒီတစ်ခါ အထိတ်တလန့် မော့ကြည့်ရသူက တာရီဖြစ်သည်။

မိုတယ်မှာ ဘေးချင်းကပ် အခန်းနှစ်ခန်း ယူခဲ့သည်။ ထိုည

ဆယ်နာရီလောက်မှာ သားနှစ်ယောက်က တစ်ခန်း၊ တာရီနှင့်သူက တစ်ခန်း အိပ်ကြသည်။ ကက်စကိုမြို့က အိမ်ကို ပြန်သည့် တစ်လမ်းလုံး တာရီက ခေါင်းတစ်ခြမ်းကိုက်သည့် ဝေဒနာသက်သာအောင် ဗေလီယံနှစ်လုံး သောက်၍ အိပ်ပြီး လိုက်လာခဲ့သည်။ National Aerodyne က ဟဲလ်ကို အလုပ် ဖြုတ်လိုက်သည့် အချိန်လောက်ကစပြီး ဒီနောက်ပိုင်းမှာ တာရီသည် ဗေလီယံ တွေ အများကြီး သောက်လာ၏။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်က Texas Instruments မှာ သူ အလုပ်လုပ်သည်။ တစ်နှစ်ကို ဒေါ်လာလေးထောင် လောက်ပင် မရသော်ငြား အဆင်ပြေသည်။ သူတို့ ကံကောင်းသည်ဟု တာရီကို ပြောတော့ တာရီကလည်း လက်ခံသည်။ softwar architect တွေ အလုပ်အကိုင် မရှိတာ အများကြီးရှိကြောင်း ပြောပြတော့လည်း တာရီက လက်ခံသည်။ အားနက်မြို့က အိမ်ရာမှာ ငှားနေခြင်းက ဖရက်စနိ မြို့က အိမ်ရာမှာ ငှားနေသလိုပင် ကောင်းမွန်ကြောင်း ပြောတော့လည်း တာရီက လက်ခံသည်။ သို့သော် တာရီ အကုန်လုံးကို လက်ခံနေခြင်းက လိမ်နေတာ ဖြစ်မည်ဟု သူ ထင်၏။

ပြီးတော့ ဒန်းနစ္စနှင့် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပင် အလှမ်းဝေးသွား၏။ ရထားပေါ် တက်ချိန်မှာ ချာတိတ်က သူ့ကို သူ့စိမ်းတစ်ယောက်လို တွာတာ ပြပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ ဆေးလိပ်သောက်တတ်နေပြီဟု ထင်ကြောင်း၊ တစ်ခါ တလေ အနံ့ရကြောင်း တာရီက ပြောပြ၏။ “ရှင် သူ့ကို ဆုံးမပါဦး” ဟု ဆိုတော့ လက်မခံချင်ဘဲ လက်ခံလိုက်ရသည်။

သားနှစ်ယောက်လည်း အိပ်ပြီ။ တာရီလည်း အိပ်ပြီ။ ဟဲလ်က ရေအိမ်ထဲဝင်ပြီး တံခါးကို ချက်ချ၍ ကမုတ်ခွက်အဖုံးပေါ် ထိုင်ကာ မျောက်ကို သေချာကြည့်သည်။

လိမ်ကောက်ကြမ်းတမ်းသော အညိုရောင် အမွေးပျော့ပျော့တွေ
ဟိုတစ်ကွက်ဒီတစ်ကွက် ကျွတ်ထွက်ပြီး ပြောင်နေတာကို သူ မုန်းသည်။
ထိုမျောက်မသား၏ အပြုံးကို သူ မုန်းသည်။ ထိုအပြုံးကို အန်ကယ်ဝေလ်က
ကပ္ပလီတစ်ကောင် ပြုံးနေတာနှင့် တူသည်ဟု ပြောဖူးသော်လည်း ကပ္ပလီပြုံး
ပြုံးနေတာနှင့် မတူ၊ လူလို ပြုံးနေတာနှင့်ကို မတူချေ။ ထိုမျောက်သည်
ရှိရှိသမျှ သွားအကုန်ဖြင့် ပြုံးထား၏။ သော့တံကို လှည့်၍ သံပတ်ပေးလိုက်
ပါက နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာသည် တရွရွ လှုပ်ရှားလာသဖြင့် အထဲက သွားတွေက
သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်၏ သွားများနယ် ယခင်ကထက် ပိုကြီးလာသလို ထင်ရ
သည်။ ပြီးလျှင် လင်းကွင်းကို ဖြန်းခနဲ ထတီးတတ်၏။ မျောက်စုတ်
မျောက်နာ။ သေချင်းဆိုး မျောက်သံပတ်ရတ်။

မျောက်ရုပ်ကို လွှတ်ချလိုက်သည်။ သူ့လက်တွေ တုန်လာသဖြင့်
လွှတ်ချလိုက်တာ ဖြစ်သည်။

သော့တံက ရေအိမ်ကြွေပြားနှင့် ခိုက်မိသွားသဖြင့် ကလစ်ခနဲ
မြည်သွားသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေချိန်မှို ထိုအသံကပင် ကျယ်လောင်
လွန်းလှ၏။ မျောက်ရုပ်၏ ညစ်ထေးထေး ပယင်းရောင် အရုပ်မျက်လုံးများက
သူ့ကို ဝမ်းသာအားရနှင့် စပ်ဖြဖြ ကြည့်နေသည်။ မျောက်ရုပ်လက်ထဲက
ကြေးလင်းကွင်းနှစ်ချပ်မှာ ငရဲမှ ဂီတဝိုင်းတစ်ခုခု ဆန္ဒပြ ချီတက်လာလျှင်
ထတီးဖို့ ဟန်ပြင်ထားသည့်အလား။ မျောက်ရုပ်အောက်ခြေမှာ MADE
IN HONG KONG ဟူသော စာသားကို တံဆိပ်တုံး နှိပ်ထားသည်။

သူသည် လေသံတိုးတိုးလေးနှင့်

“မင်း ဒီမှာ ရှိနေရမှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ငါး ကိုးနှစ်သားကတည်းက
မင်းကို ရေတွင်းထဲ ပစ်ချလိုက်ပြီဟာ”

မျောက်ရုပ်က သူ့ကို စပ်ဖြဖြ ကြည့်နေသည်။

မှောင်နှင့်မည်းမည်း အပြင်ဘက်မှာ လေပြင်းတစ်ချက် မိုတယ်ဆီ
တိုက်ခတ်သွား၏။

ဘာသာပြန်သူ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

အမည်ရင်းမှာ ဝေယံဖြိုးဖြစ်သည်။ ၁၉၈၉ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလတွင် အဖ ဦးတင်မောင်ဝင်း၊ အမိ ဒေါ်သန်းသန်းဆွေတို့မှ ဖျာပုံခရိုင်၊ ကျိုက်လတ် မြို့နယ်တွင် မွေးဖွားသည်။ ၂၀၀၅ ခုနှစ်တွင် ကျိုက်လတ်မြို့၊ အမှတ် (၂) အခြေခံပညာအထက်တန်းကျောင်းမှ အထက်တန်း အောင်မြင်ခဲ့သည်။

၂၀၀၉ ခုနှစ်တွင် မအူပင်ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်မှ Bachelor of Computer Technology ဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့သည်။ ပထမဆုံးပုံနှိပ်စာမူမှာ ၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် ကျော်စွာ(ဆေး-၂)၊ ကောင်းမြတ် လွန်းသော်တို့နှင့်အတူ ထုတ်ဝေခဲ့သော “ကမ္ဘာကျော်တို့၏ ဝတ္ထုတိုများ”စာအုပ်ပါ စတီဖင်ကင်း၏ ဝတ္ထုတိုများများဖြစ်သည်။

ပထမဆုံး ဘာသာပြန်လုံးချင်းဝတ္ထုအဖြစ် Patrick Ness ၏ A Monster's Call ကို “သစ်မိစ္ဆာ ခေါ်သံ”အမည်ဖြင့် ၂၀၁၈ ခုနှစ် ဩဂုတ်လတွင် ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ စာဖတ်ခြင်းနှင့် ရုပ်ရှင်ကြည့်ခြင်းကို အလွန်နှစ်ခြိုက်ပြီး ရွှေ့ဒေါင်း၊ ကြည်အေး၊ မင်းလူ၊ ဂျူးတို့မှာ အကြိုက်ဆုံး စာရေးဆရာများဖြစ်သည်။ ဝေါင်ကာဝေးနှင့် ဂျိမ်းစ်ကင်မရွန်းတို့လို ရိုက်ရှင်ဒါရိုက်တာဖြစ်ချင်သော်လည်း လက်ရှိတွင် ဘဝကို ပျော်ချင်ယောင်ဆောင်၍ ဖြတ်သန်းလျှက်ရှိသည်။